

end det, der udfordres her — selv om man vil regne Gendarmerne med til Militæret — for at bevare Kro og Orden, og for at det i Virkeligheden kan være et Udtryk for, at man vil hævde den danske Statshøjhed. — Naar det ærede Medlem udtalte, at selv om man vilde gaa ind paa den af mig foreslaaede ny Ordning, hvorved Statsudgifterne for Vestindiens Vedkommende blive at afholde af Statskassen, medens en Del vestindiske Indtægter, der nærmest have Karakteren af Statsindtægter, ville indflyde i Statskassen, og saa i øvrigt Verne selv maa sørge for deres kommunale Fornødenheder, der skulle dækkes dels ved Indtægter, der allerede nu nærmest have en kommunal Karakter, og dels ved Indtægter, som de kunne skaffe sig ved Selvbefattning i Lighed med andre Kommuner, vilde det alligevel ikke føre til noget andet Resultat end, at naar Kommunen saa ikke havde tilstrækkelig Penge, maatte vi tilskyde dem her hjemme fra, saa forstaar jeg slet ikke, hvorpaa det ærede Medlem grunder denne Formening. Det, som hidtil har gjort det til en Nødvendighed, at man har maattet forstudsvis udrede for Kolonialkasserne det, som de ikke selv havde, er jo netop det, at man mærkbar nok i 1863 har paalagt Kommunekasserne at afholde Statsudgifterne. Deri ligger jo hele Sagen. Dersom man nu vilde sige til Kolonierne: I have de og de Indtægter, dermed maa I hjælpe Jer, saa vilde Kolonierne svare: det kunne vi ogsaa, men saa maa vi afskaffe Militær, Øvrighed o. s. v., altsaa gøre Besparelser paa de Punkter, der ere egentlige Statsudgifter — og hvad saa? — Naar derimod Udgifterne, der skulle udredes, indskrænktes til de rent kommunale, saa bliver det virkelig deres egen Sag, hvor mange kommunale Behageligheder, de ville udrede Stattebidrag til, og flere saa de heller ikke. Det er jo ikke nogen som helst Grund til, at den danske Statskasse skal tilskyde Midler, for at de kunne saa deres Skolevæsen og deres Vejvæsen i en bedre Stand; der er ikke mere Grund til, at den danske Statskasse skal tilskyde mere til de vestindiske Kommuner end til alle andre danske Kommuner. Nej, Grunden til det uheldige Forhold, at man har været nødt til at hvide Forstuds og atter Forstuds, ligger ubelukkende i, at man i 1863 har paalagt Kommunerne at bære Statsudgifter, som ere uundgaelige, og som man derfor ikke kan tillade Kommunerne at sløffe — deri ligger det.

Det ærede Medlem gav endvidere Anvisning paa, at man uden videre kunde forhøje Statterne derude, og det ærede Medlem tilspjode, at dersom de hyerligere Stattebi-

drag skulde formindskes Ejendomsværdierne derude, saa var det jo noget, der ikke angik os, det blev deres egen Sag, og det vare de nødt til at finde sig i. Men det ærede Medlem maa jo ikke glemme, at der er en Grænse for, hvad der kan paalægges i Stat. Statterne kunne jo kun tages enten af Personerne eller af Ejendommene, direkte eller indirekte. Stige de personlige Statter over et vist Maal — og de kunne selvfølgelig jo kun blive indbringende, naar de tages hos dem, der eje noget — saa vil Virkningen uundgaelig blive den, at de, der have noget, forlade Verne. Der er jo allerede nu det meget uheldige Forhold navnlig paa St. Thomas, at en saadan Udvandring af de tidligere velhavende Handelsmænd har fundet Sted, men der kan ingen Tvivl være om, at den vil finde Sted i et ganske andet Maal, hvis man vil overbestatte Befolkningen. Saa ville kun de blive tilbage, der ikke kunne forlade Pladsen, hvorimod de, der kunne saa et større Udbytte af deres Kapital et andet Sted, selvfølgelig forlade Verne. Befolkningen der er jo ikke en Gang hundreden til Stedet ved nogen Hjemstedsfølelse som vor Befolkning her, da det jo for en stor Del er helt fremmede, Englændere, Spaniere, Portugisere o. s. v., der bo der. Det er altsaa den ene Skattekilde, som man grumme let og hurtigt kunde stoppe, dersom man forøgede Statten over et vist Maal. — Men hvad Ejendomsstatten angaar, forholder det sig jo ganske paa samme Maade. Den Tid ligger jo meget kort tilbage, hvor Ejendommene paa St. Croix vare omtrent intet værd, hvor Folk gik fra dem, og hvor det var vanskeligt at saa nogen til at overtage Ejendommene og drive dem. Der hører i Virkeligheden meget lidt til, før den Værdiforringelse, der blev Følgen af en betydelig forhøjet Skat, direkte paa Ejendommene eller paa den Virksomhed, der knytter sig til Ejendommene, vilde have den samme Følge, og naar det saa var lykkedes gennem disse store Stattepaalæg at saa en nominal Balance skaffet til Veje paa Budgettet, tror jeg nok, at man inden ret kort Tid var kommen til det Resultat, at man havde slagtet Hønen, der skulde lægge Guldegget, at der intet mere var at saa, og hvad saa? Udgifterne beholdt man, medens Indtægterne forsvandt. — Dermed vil jeg paa ingen Maade sige, at der ikke kan aabnes ny Indtægter, men til en Omordning hører jo Medvirkning fra selve Kolonialraadets Side, og en saadan Medvirkning kan man selvfølgelig ikke gøre Regning paa — hvilket ogsaa har vist sig — saa snart man er kommen til det Punkt, at